

Het winnende verhaal van de Schrijfwedstrijd Spannende Boeken Weken 2018
georganiseerd door de Bibliotheken De Wolden, Meppel en Westerveld
in samenwerking met auteur Marcella Kleine:

Wraakengel

geschreven door Annette Akkerman

Het klokgelui verspreidt zich met de wind door de straten en dringt ook haar huis binnen als een onwelkome gast. Ze sluit haar ogen in een poging om de op haar netvlies opdoemende beelden af te weren. Als de torenklok onverminderd luidt, legt ze haar handen tegen haar oren. Op geen enkele wijze wil ze herinnerd worden aan...

‘Stop.’ Met schelle stem tracht ze een einde te maken aan de gedachte die bezit van haar hoofd neemt. Slechts een fractie van een seconde voelt en hoort ze niets meer, maar dan klinkt er een bescheiden kuchje. Snel wendt ze zich tot de man die in de woonkamer staat en haar afwachtend aankijkt. Hoe kon ze zijn aanwezigheid vergeten?

‘Gaat het?’ vraagt hij bezorgd, maar in zijn ogen leest ze iets anders.

De grijzende rechercheur lijkt met zijn helder blauwe ogen door haar heen te kijken. Max draait onrustig om haar heen.

‘Sorry, ik heb uw naam niet goed verstaan?’

‘Verburg. Bram Verburg.’

Hij doet een stap naar voren. Sarah deinst achteruit. Ze weet dat ze nu moet vragen wat hij komt doen. Of heeft hij dat al gezegd? Hij bukt om Max te aaien, die het zich laat welgevallen. Dat is een goed teken. Max is geen allemansvriend. Gelukkig zijn de klokken gestopt met luiden.

‘Mag ik vragen, waarom u me op komt zoeken?’

De rechercheur negeert haar vraag.

‘En dat?’ Hij wijst naar haar gezicht.

Sarah was bijna vergeten hoe ze eruit ziet.

‘Hm, gewoon een ongelukje, maar ik neem niet aan dat u daarvoor komt,’ probeert ze het gesprek te sturen.

‘U kent de heer Jacques Steenheuvel, is me verteld. Ik denk dat u me kunt helpen.’

Het hardnekkige aanspreken met 'u', stoort Sarah. Hij is minstens dertig jaar ouder. Die gluiperige onderdanigheid doet haar aan Jacques denken. Er klinkt een minachting in door, alsof hij alles wat ze zegt niet zal vertrouwen. Dit gaat de verkeerde kant op.

'Ja natuurlijk, hij is dirigent van het koor, waar ik in zing.'

'Hm, dirigent, ja, dat heb ik gehoord. Wanneer hebt u hem voor het laatst gezien?'

'Donderdag tijdens de repetitie.'

'O ja, waar?'

'Gewoon in het zaaltje achter de kerk, waar we altijd repeteren.'

Verburg torent boven haar uit en neemt haar van top tot teen op. Max is aan zijn voeten gaan liggen.

'Zijn er veel vrouwen van uw leeftijd bij het koor?'

Wat een onzinvraag. Waar wil hij naar toe?

'Ik ben de jongste, maar er zijn nog andere jonge vrouwen. Waarom vraagt u dat?'

'Nou ja, ik begrijp het. Er zijn weinig andere hobby's die u kunt doen in uw rolstoel.'

'Kunt u me vertellen waar u nu precies voor komt, want ik heb meer te doen vandaag.' Sarah hoort haar eigen vijandige toon.

'Iemand zei me dat u nog in de repetitieruimte bleef, nadat de anderen al vertrokken waren.'

'Ja, dat klopt. Ik heb geholpen om de spullen op te ruimen.'

'Dan bent u de laatste die de heer Steenheuvel in levenden lijve hebt gezien.'

Sarah wist dat dit zou komen, maar zoekt nu een gepaste manier om te reageren.

'Hoezo, is hij dood?'

'Dat heb ik niet gezegd, waarom denkt u dat?'

'Om wat u zei, dat ik de laatste was die hem in levenden lijve had gezien.'

'Hij is als vermist opgegeven.'

Sarah probeert die woorden een plaats te geven. Dan neemt ze een beslissing en begint te vertellen.

Het is woensdagmiddag en de warmste dag van het jaar. Over een week krijgen ze vakantie. Sarah droomt al van Frankrijk. Dit jaar is de eerste keer dat ze naar het buitenland gaan. Oom Kees heeft een caravan gekocht en zij mogen er twee weken in. Als ze daaraan denkt is ze even weer haar boze bui van net vergeten. Sarah had vanmorgen op school met een vriendinnetje afgesproken om te gaan zwemmen. Haar moeder had andere plannen. Sarah moet met haar broertje naar de kerk. Hij zit in het jeugdkoor en wordt vanwege zijn engelachtige stem vaak door de nabestaanden gevraagd om te zingen bij een uitvaart. Hij is zes en mag nog niet alleen. Omdat mama met oma naar het ziekenhuis moet, moest Sarah met Sam mee. Zoals altijd moet Sam er

drie kwartier van te voren zijn. Door de woordenwisseling met mama, zijn ze iets te laat en wanneer ze aankomen, staat de koorleider al te wachten.

Sam zeurt of ze meegaat naar binnen, maar ze wil liever buiten blijven. Stom, want mama zet hem altijd gewoon af met de auto en komt hem pas na de mis weer ophalen. Sarah hinkelt op de gekleurde stenen op het plein voor de kerk, maar het is te warm en ze moet plassen. In de kerk zal het koel zijn. De kerkklokken beginnen al te luiden en het zal niet lang duren voordat de uitvaartstoet er is. Sarah weet dat er een toilet is in het zaaltje achter de kerk. Ze loopt de kerk in en hoort de klokken nog harder galmen in de kerk. Sarah houdt van het geluid van de klokken. Ze voelt de trillingen in haar lichaam.

Haar broertje is nog niet in de kerk. Hij zal nog wel aan het oefenen zijn in het kerkzaaltje. De deur die meestal openstaat, is nu gesloten. Met een piep gaat hij open, maar de piep komt niet boven het klokgelui uit. Voorzichtig doet ze de deur op een kier en ze kijkt naar binnen of ze niet stoort. Het duurt even voordat Sarah begrijpt wat ze voor zich ziet. Meneer pastoor, de koorleider op zijn knieën, Sam met zijn blote billen. Wat zijn ze aan het doen? Sarah doet de deur verder open en loopt een paar stappen naar binnen. Meneer pastoor ziet haar, roept naar de koorleider, die opstaat. Wild gebarend komt hij op haar af. Sarah wil de kerk in vluchten, maar daar zijn al mensen. Ze kijkt rond en ziet een trap omhoog. De klokken galmen nog steeds. Ze lijken wel steeds luider te worden. Ze rent de trap op. De koorleider gaat achter haar aan. De trap komt uit bij een deurtje. Ze hoort de man vlak achter haar hijgen.

Als de deur nu maar open is. In de verte hoort ze Sam huilen. Sarah voelt aan de deur. Hij komt uit op het schuine dak. Er is een smalle richel. Ze klimt erop. Ze kan goed klimmen. Voorzichtig schuifelt ze voort. Is dit snel genoeg? Ze hoort iemand achter haar tieren. De afstand lijkt groter te worden, maar ze wil het zeker weten. De klokken overstemmen alles. Ze probeert op het smalle richeltje om te kijken. Gelukkig heeft ze een voorsprong. In de verte hoort ze nu ook haar broertje roepen. Ze keert zich nog iets verder om. De pastoor heeft haar broertje vast in de deuropening. Wat gaat hij doen met Sam?

Ze raakt uit haar evenwicht en dan lijkt ze te vliegen. Te vliegen als een engel. Het lijkt eeuwig te duren. Ze ziet de schakeringen in de blauwe lucht. Slechts een enkel wolkje. Het gelui is opgehouden en dan is er niets meer.

Sarah kijkt uitdagend naar de rechercheur. Max likt haar hand. Ze aait over zijn kop. Max is alles wat ze heeft. Er komt een agent binnen, die Verburg iets wil zeggen, maar de rechercheur wuift de agent resoluut weg. Opeens kijken de blauwe ogen heel anders naar Sarah. Naast de vraagtekens leest ze respect. Maar waarvoor? Er is niets waarvoor ze respect verdient. Ze kijkt hem uitdagend aan. Verburg vult haar glas met water.

‘Je snapt, ik moet je nu nog een aantal vragen stellen? Vind je het goed dat ik erbij ga zitten?’

Sarah knikt.

‘Heb jij...?’

Toen Sarah bijkwam uit haar coma, zag de wereld er anders uit. Ze vroeg zich af wat ze gezien had en wat ze zelf bedacht had. Ze was toen tien. Sam zes. Ze probeerde te delen wat ze gezien had, hoe het was gegaan en merkte al snel dat mensen haar wilden troosten, dat ze met haar toestand begaan waren, haar zielig vonden omdat ze nooit meer zou kunnen lopen, maar niemand luisterde naar haar verhaal. Er werd overheen gepraat. Het werd haar vergeven, dat ze zo gevaarlijk op het dak geklommen was. Haar ouders overstelpten haar met liefde, maar er werd geen luisterend oor geboden. Er was geen plek voor dit verhaal. Een keer probeerde ze Sam uit te horen, die zweeg in alle talen. Zo bleef hij zwijgen. Vanaf die dag heeft hij nooit meer gezongen. Ze denkt dat hij het zelfs niet meer kon.

Het meeste pijn deed de kloof die er tussen hen ontstaan was. Sarah wist dat ze moest vergeten. Al haar energie stoppen in het leren functioneren in een rolstoel. Ze had veel vrienden. Iedereen vond het geweldig hoe krachtig ze was, hoe vrolijk ze het leven weer oppakte. Zo vaak heeft ze het gehoord: ‘Dat zou ik niet kunnen’. Ze kon het ook niet, ze moest.

Ze ging studeren en haar leven ging door. Het was gebeurd en het was geen deel van haar leven meer. Tot het telefoontje van mama.

Tranen verschijnen in haar ogen.

‘Wil je het wel vertellen?’

‘Wilt u het horen?’

Verburg denkt er even over na.

‘Wil je dat ik naar je luister? Gewoon luisteren en niet als politieman?’

Sarah wil niets liever. Nog nooit heeft ze zich zo gehoord gevoeld dan bij deze grijze man met zijn blauwe ogen.

Ze vertelt dat mama belde om te vertellen dat Sam dood was. Sinds zijn vijftiende was hij het spoor bijster. Gebruikte allerlei drugs. Er was een ongeluk gebeurd. Hij was van zijn balkon gevallen. Een dag later kreeg Sarah een brief van hem, haar kleine broertje.

‘U bent de eerste die ik vertel over de brief.’

Sarah weet dat ze niet hoeft te vertellen wat er in de brief stond. Ze ziet in zijn ogen dat hij het weet. Hij klopt Max op zijn rug om even iets om handen te hebben.

‘Zal ik later terugkomen?’

Sarah schudt nee. Ze wil nu alles kwijt. Net als een bevalling, kun je ook niet stoppen als het je even teveel wordt.

Na de brief, was de zoektocht begonnen. Het werd een queeste om de beide mannen op te sporen. De pastoor was snel gevonden. Nadat Sarah van de richel gevallen was, werd hij overgeplaatst. De kerk heeft zo zijn manieren. Opvallend was dat hij daarna nog een aantal keren vlak achter elkaar overgeplaatst werd, totdat hij een ambtelijke functie kreeg in het bisdom. Sarah wist genoeg.

Ook al was hij in de tachtig en in ruste, ze had hem opgezocht. Hem geconfronteerd met wat ze gezien had. Voor haar zat een mannetje dat krokodillentranen hilde. Het liefst had ze hem met een hamer het hoofd ingeslagen, toen hij over de genade van God begon te spreken. Hij was haar echter te min. Ze had hem vervloekt en hoopte dat God Sam zou wreken.

De zoektocht naar de leider van het jeugdkoor was veel moeilijker. Ze had geen naam. Hoe langer ze zocht, des te sterker werden haar wraakfantasieën.

Ze kijkt even naar de rechercheur, maar die lijkt het te begrijpen. Ze weidt uit over de manieren die ze bedacht had om de leider van het koor te vergifigen of te elektrocuteren. Zelfs had ze overwogen of ze hem in brand kon steken. Op het laatst leek haar het beste om alles aan zijn vrouw en kinderen te vertellen. Toen ze hem eindelijk gevonden had, bleek hij niet getrouwd te zijn.

‘Hoe heb je hem gevonden?’

‘Heel toevallig. Ik ging naar een trouwerij van een goede vriendin. Ik kende haar van de studie en was nog nooit hier in de stad geweest. Bij het huwelijk trad een koor op en daar stond hij te dirigeren. Ik twijfelde geen moment. Ik zou hem overal en altijd herkend hebben. Ik besloot hier naartoe te verhuizen en een plan te maken. Toen ik me aanmeldde bij het koor, herkende hij me niet eens. Ik was zelfs verontwaardigd dat mijn naam hem geen schok bezorgde. Jacques Steenheuvel was nog steeds helemaal ingenomen met zichzelf. Ik wist zijn vertrouwen te winnen, maar elke minuut dat ik in zijn buurt verbleef deed me pijn. Ik walgde van hem en van mezelf. Deze week nam ik een besluit. Na de repetitie zou ik hem confronteren met mijn verhaal.

‘Hoe wilde je het doen?’

‘Wat doen? Hem vermoorden? Hem om zeep brengen? Van alle manieren die ik ooit voor hem bedacht had, leek er niet een gepast. Ik heb hem niet gedood. Of misschien wel gedood, maar niet vermoord.’

Vragend kijkt Verburg haar aan.

‘Toen ik hem confronteerde met mijn verhaal, reageerde hij anders dan ik had gedacht. Ik verwachtte dat hij door het stof zou gaan met zalvende woorden, zoals meneer pastoor. Maar nee. Steenheuvel liet voor het eerst of misschien voor de tweede keer in mijn leven zijn ware karakter zien. Hij sloeg me met een volle vuist in het gezicht. Ik probeerde weg te komen, maar hij hield me vast. Ik ben natuurlijk niet heel mobiel. Hij greep me bij mijn keel. Opeens was het over en liet hij me gaan.’

Er wordt op de deur geklopt. De agent van net en Verburg wisselen een paar woorden, waarna Verburg zich tot haar richt.

‘Ze hebben hem net gevonden. Je gelooft het niet. De koster hoorde dat er iets was met het klokgelui. Steenheuvel hing in de klokkentoren. Gezien je rolstoel, mag ik aannemen dat je hier geen aandeel in hebt gehad.’

Verburg steekt zijn hand uit, bedenkt zich en omarmt haar. Even houdt hij haar vast.

‘Bedankt voor je eerlijke verhaal. Als ik jou was zou ik verhuizen, naar een plek waar je geen klokken hoort luiden.’